

vil vide, hvad Søofficersskolen koster. Der er dernæst Posten: Skatter af Nyboder, af hvilke ogsaa en Del falder paa Skolen. Der er dernæst Udrustningskontoen, hvor der til Øvelsesudrustninger bevilges 800,000 Kr., af hvilke mindst 60,000 Kr. gaa til Søofficersskolen, idet den benytter 2 Skibe, Krydserkorvetten „Dagmar“ og Skonnerten „Absalon“; der staa opførte med henholdsvis 52,000 og 8,000 Kr. Der er endnu mere, saaledes Posten: Vedligeholdelse af Flaadens Skibe med fast Inventarium. Det er en Post paa 722,500 Kr. Ogsaa af den har Søofficersskolen sin Part, ikke mindre end 42,000 Kr. Efter at man altsaa møjssommelig har gennemgaaet Marinens Budget og talt alle disse Poster sammen, viser det sig, at Søofficersskolen koster ikke, som man ved et flygtigt Øjekast skulde tro, 39,832 Kr., men derimod mellem 150- og 160,000 Kr. Og hvilket Resultat kommer der saa ud af denne Skoles Virksomhed? Den kan dimittire saadant noget som 4 Søkrigere om Aaret, og hver af dem kommer saaledes til at staa Staten i omtrent 40,000 Kr. Jeg tror derfor ikke, jeg overdrev, den Gang jeg udtalte, at det var den dyreste Skole ikke alene i dette Land, men i hele Verden. Naar den højtærede Minister nu i Aar søger endnu større Bevillinger til denne Skole, end der blev bevilget i Fjor, vil jeg haabe, at Folketinget bestemt sætter sig imod at give en eneste Øre, men tværtimod kræver en Reduktion paa denne Konto.

Den højtærede Minister sagde, at det var en meget stor Autoritet paa Regnskabsvæsenets Omraade, der fra først af havde grundlagt Marineministeriets Budget. Jeg tror, at han tillige har været en meget snild Mand, der har forstaaet at stikke omkring med Bevillingerne, saa at det ikke er let at kontrollere, hvad de enkelte Ting i Marinen koste. Det har glædet mig, at den højtærede Minister har indrømmet, at dette Budget led af meget store formelle Mangler, og jeg vil haabe, at det næste Aar maa fremtræde paa en mere klar, tydelig og simpel Maade.

Jeg tillod mig ogsaa at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa de mange Arbejdere, der beskæftiges ude paa Holmens Værksteder og Arbejdspladser, og udtalte, at han ikke havde tænkt paa dem, da han udarbejdede sit Budget — at han ikke havde tænkt paa at forhøje deres meget tarvelige Løn. Den højtærede Minister svarede hertil, at han havde ikke dristet sig til det. Det lyder jo meget beskedent, at den højtærede Minister ikke

har dristet sig til at forhøje sit Budget. Men i en anden Retning har den højtærede Minister ikke været saa bange. Hvor der var Tale om Bevillinger i militære Øjemed, har den højtærede Minister meget vel dristet sig til at lukke Munden op, idet han har forlangt ikke mindre end 400,000 Kr. mere til militære Øjemed, end der var bevilget i Fjor. Jeg vilde ønske, at han havde haft det samme Mod over for de fattige Arbejdere, som ere beskæftigede derude. Jeg vil haabe, at det maa kunne komme senere under Behandlingen af Finansloven, saaledes at vi komme til at yde lidt mere Retfærdighed overfor de mange Familier, det drejer sig om.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger over for den ærede Minister for offentlige Arbejder. Jeg spurgte den ærede Minister, om han havde gjort Skridt til at faa den Strejke afsluttet, som for Tiden verserer mellem Ministeriet og de mange Jernbanearbejdere ude i Sjælland. Ministeren sagde dertil, at derpaa vilde han ikke svare. Jeg synes, det er meget kedeligt, at Ministeren stiller sig saaledes, at han ikke vil svare paa Spørgsmaal, der rettes til ham fra Folketingets Side. I alt Fald synes jeg, at Offentligheden har Krav paa at faa fuld Besked paa dette Omraade. Det drejer sig om et stort Antal Arbejdere, flere Hundrede, og om en Strejke, som har varet i lang Tid, vistnok henved 3 Maaneder. Det har ikke kunnet undgaas, at Banelegemet maa have lidt meget derved. Det kan medføre betydelig Risiko for de rejsende og et meget betydeligt Tab for Staten, at det saaledes i lang Tid forsømmes at passe Banelegemet. Det forekommer mig derfor, at Ministeren har vanrøgtet Statens Interesser ved at stille sig saaledes. Under alle Omstændigheder synes jeg ikke, han har Ret til at stille sig afvisende og sige, at han ikke vil svare paa de Spørgsmaal, der stilles til ham.

De Fordringer, der stilles af de strejkende Arbejdere, ere meget beskedne. De ere noget forskellige. Et Sted paa Sjælland har jeg set, at Arbejdsforholdene ere saadanne, at der arbejdes 11 Timer daglig for en Timeløn af 27 Øre, altsaa for en Dagløn af 2 Kr. 97 Øre. Arbejderne ønske da en Arbejdsdag paa 10 Timer, som er den almindelige her i Landet, og en Time-løn af 30 Øre, altsaa 3 Kr. i Dagløn. Det er nægtet dem. Jeg skal nævne en Strid, som er udbrudt i den allernyeste Tid, og som viser, hvorledes Ministeriet er som Arbejdsgiver. Striden er opstaaet paa Banen mellem Skanderborg og Skern. Der